

ДНЕВНИКЪ

(отенографически)

на

II-то обикновено Народно Събрание.

XXXVIII ЗАСЪДАНИЕ ВЪ ВТОРНИКЪ 20 МАИЯ 1880 ГОД.

(Начало 8 часа 50 минути рано подъ председателството на Сукнарова.)

Председателъ: (Звъни) Ще се чете списъка на депутатитѣ.

Секр. Каролевъ: (Чете списъка:) Вчера отсъствуваха: П. Петръ Драгановъ, Кирковъ, Д-ръ Антоновъ, Бурмовъ, Начовичъ, Костаки Буюккюоглу, Болѣреки.

Председателъ: Отъ 172 деп. 37 кассирани и упразнени, отсъствуватъ 43, сички 80 присъствуватъ 92, има повече отъ половината и засѣданieto е отворено. На дневний редъ е продължението и разгледжанието закона за гражданското сждопроизводство на Мировитѣ сждии.

Секр. Грънчаровъ: (Чете:)

ГЛАВА ШЕСТА.

За обезпечение на исковетѣ.

96. Удовлетворението на просби за обезпечение на исковетѣ зависи отъ мировия сждникъ; нъ когато при самото предявяване на исканьето на дългове обезпачелство, засвидѣтелството по установления редъ, ищецътъ поиска обезпачение, тогава мировийтъ сждникъ не може да му откаже на туй.

97. Обезпаченнето на икове, предявени у мировийтъ сждия, става по установенитѣ въ чл. . . правила.

98. Мировийтъ сждия има право, по просбата на ищеца, да почака отвѣтника, който временно пребивава въ мировийтъ участъкъ, и иска да обжалова рѣшението да представя залогъ или поручителството на единъ благонадѣженъ мѣстенъ жителъ.

99. Ако отвѣтникътъ не изпълни туй исканье, мировийтъ сждникъ има право да наложи запоръ на движимо-

то имжчество на отвѣтникътъ, съразмѣрно съ присждената отъ него сума.

А. Цановъ: Немога добръ да разберж, 96 чл. е малко тъменъ.

Секр. Баларевъ: (Чете 96 чл.) Този членъ говори за обезпачението на исковетѣ. Той дава право на Мировитѣ Сждии да направятъ това обезпачение. Ако има едно дълго обязательство, тогава сждията трѣба да му го дава; а ако нѣма, тогава остава това на волята на мировия сждия.

Председателъ: Тамъ е погрѣшка: трѣба да се каже намѣсто: „за свидѣтелство“; „засвидѣтелствовано по установления рѣдъ“.

Т. Станчовъ: Членъ 97 казва за правилата. Въпросътъ е за временнитѣ правила: ще ли сжществуваатъ пакъ? Защото тука въ статията се казва за вр. правила.

Баларевъ: Вр. Правила нѣма да изчезнатъ, защото окр. сждилища по тѣхъ дѣйствуватъ. Мировитѣ сждии ще дѣйствуватъ по тѣхъ само въ статията, показана тукъ.

Т. Станчовъ: Както знаемъ, сѣки законъ трѣба да бжде приетъ отъ Нар. Събрание; за това вр. правила трѣба да се положатъ на разисквание въ Събранието, за да иматъ законна сила.

Секр. Грънчаровъ: Тѣзи статии Нар. Събрание съ това ги и приема, и въ сжщото време тѣ влизатъ въ законна сила.

Председател: Приема ли Народ. Събрание глава 6, съ поправката „засвидѣтелствовано“ въ 96 чл.? (Приема се.)

Секр. Золотовъ: (Чете:)

ГЛАВА СЕДМА.

За рѣшението.

100. Мировиѣтъ сѣдѣя, подиръ изслушванѣето страниѣтъ, приема въ съображеніе всичкиѣ приведени по дѣлото обстоятелства, и като опредѣли, по убѣждението на съвѣстѣта си, значението и силата на доказателствата, постановява рѣшеніе, което не трѣбва да противурѣчи на закона.

101. При постановението на рѣшението мировиѣтъ сѣдѣникъ може да ся ржководи отъ общезвѣстниѣтъ мѣстни обичаи, нѣ само въ тоя случай, когато приспособението на мѣстниѣтъ обичаи непротивурѣчи на законѣтъ.

102. Мировиѣтъ сѣдѣя нѣма нито право да постановява рѣшеніе за прѣдмети, за които нѣма предявенъ искъ, нито да присѣжда повече отъ туй, което е искалъ тѣжащиятъ се.

103. Като постановява рѣшението, мировиѣтъ сѣдѣникъ присѣжда обвинената страна да повърне на оправданата страна сѣдебниѣтъ разноски, ако тая послѣдната ги поиска.

104. Мировиѣтъ сѣдѣникъ рѣшава окончателно дѣла по искове на сума не по-горѣ отъ 100 франка.

105. По дѣла рѣшени отъ мировиѣтъ сѣдѣникъ окончателно, той назначава въ рѣшението срокъ, на който се предостава на обвинената страна доброволно да ги испълни.

106. Въ случай на нѣманье у обвинената страна никакви наржчни срѣдства, за да внесе присѣдената отъ рѣшението парична сума, мировиѣтъ сѣдѣникъ да расрочи исплатата на опредѣлени срокове, споредъ количеството на искѣтъ и споредъ способиѣта длѣжничѣтъ за исплатата, за което, по желанието на тѣжащиятъ се, дава имъ и свидѣтелство.

107. Длѣжничѣтъ, който се е показалъ не точенъ въ исплатата подиръ стореното нему на основание на предидущия членъ расрочване, подпада, по просбата на ищецѣтъ, по распорѣждане на мировиѣтъ сѣдѣникъ, на немедленно заплащанье на всичката присѣдена сума.

108. По дѣла рѣшавани отъ мировиѣтъ сѣдѣникъ неокончателно, предварителното испълнение на рѣшението се допуца не иначе, освѣнъ по просбата на тѣжащиятъ се и при туй само въ слѣдующиѣтъ случаи.

1) Когато е присѣдено исканье по актъ, извършенъ или засвидѣтелствованъ по установениѣтъ актовиѣтъ редъ и за подлинността му нѣма препирня, или по домашенъ актъ, признатъ отъ страната, противъ която е представенъ.

2) когато подиръ истичанѣето на срокѣтъ наемателѣтъ е обязанъ по рѣшението да очисти или да предаде наетото отъ него имѣщество, или когато чрезъ рѣшеніе е постановено да ся продаде имѣщество, което ся е намѣрвало въ незаконно владѣние.

3) Когато по препирня за личенъ наемъ (приставанье), наемателѣтъ е чрезъ рѣшението обязанъ да пусне слугата или работничѣтъ който е у него, или на тогози послѣднийѣтъ е предоставено да ся оттегли отъ наемателя.

4) когато ищецѣтъ представи обезпечение благонадѣженъ залогъ и приеме върху си отговорността за пагубиѣтъ въ случай на измѣнение на рѣшението отъ Окрѣжнийѣтъ Сѣдѣ, ако при туй може да се предполага, че отъ забавата испълнението ще стане послѣ не възможно.

109. Мировиѣтъ сѣдѣникъ, като постанови рѣшението, записва го въ кжсо, и го обявява на тѣжащиятъ се при всич-

киѣтъ присѣтствующи.

110. Мировиѣтъ сѣдѣникъ, при обявението, е длѣженъ да объяви на тѣжащиятъ се за правото имъ да пренесѣтъ дѣлото на разгѣждане въ Окрѣжнийѣтъ Сѣдѣ, за опредѣлениѣтъ за туй срокъ, че въ случай на пропуценье на тоя срокъ отъ тѣхъ, постановението на рѣшението ще стѣхнѣ въ законна сила.

111. Подиръ обявението на рѣшението, мировиѣтъ сѣдѣникъ е длѣженъ да го изложи въ окончателна форма не по-кжсно отъ три дна.

112. Рѣшението на мировиѣтъ сѣдѣникъ, изложено въ окончателна форма, трѣбва да заключава въ себеси:

1) указванье на годината, на мѣсяцѣтъ и на числото, когато е станжло рѣшението;

2) названието, името и фамилията или прѣкоритѣ на тѣжащиятъ се;

3) кратко изложение на обстоятелствата на дѣлото, съ привождане на исканията на тѣжащиятъ се;

4) сжщността на рѣшението и съображенията, на които е то основано;

5) да означава разноскиѣтъ на производството, които сж присѣдени на оправданата страна;

6) да показва подлѣжи ли рѣшението на незабавно испълнение;

7) подписѣтъ на мировиѣтъ сѣдѣя.

113. Мировиѣтъ сѣдѣникъ записва своиѣтъ рѣшения или въ особенъ, за всяко дѣло, протоколъ, или въ една обща книга.

114. Мировиѣтъ сѣдѣникъ е длѣженъ да дава копия отъ рѣшението не покжсно отъ третиятъ день отъ времето на подаванѣето просба за туй.

Председател: Желаетъ ли нѣкой да направи бѣлежка върху четената глава?

Даневъ: 106 чл. не е пѣленъ: има пропуценжто че мировия сѣдѣя „може“ да расрочи дѣлото.

А. Цановъ: 104 чл. е сжщий, който е туренъ и въ I. чл. Азъ незнаж, защо е туренъ още веднажъ.

Секр. Грѣнчаровъ: Това не врѣди, че е и тука казано. Това е подобрѣ, защото мировиѣтъ сѣдѣи, когато ще предлѣжи да даватъ рѣшеніе, ще го срѣщнатъ тука. Въ 109 чл. трѣба на мѣсто: „рѣшеніе“, да се каже „резолуция“.

Пановъ: Сжщо искахъ да кажж, че въ този чл. вмѣсто: „се постановява рѣшеніе“; трѣба да се каже „постановява резолюция“.

Председател: Приема ли Нар. Събрание Гл. 7 съ станалитѣ поправки? (Приема се.)

Секр. Грѣнчаровъ: (Чете:)

ГЛАВА ОСМА

За заочното рѣшеніе и за отзивѣтъ.

115. когато отвѣтничѣтъ не се яви въ назначении срокъ, мировиѣтъ сѣдѣя, по просбата на ищецѣтъ, поставя заочно рѣшеніе, а когато не се яви ищецѣтъ, прекратява производството на дѣлото, но ищецѣтъ не селинява отъ правото да възобнови дѣлото съ предявяване на ново исково прошение.

116. Съ заочното рѣшеніе мировиѣтъ сѣдѣникъ присѣжда на ищецѣтъ исканията, които той докаже.

117. Ако мировиѣтъ сѣдѣникъ узнае, по какѣвто и да е начинъ, че въ деньтъ на засѣданието причината на

неявяването на ищецът или на отвѣтникът били нѣкои непреодоляеми прѣпятствия, или че призовката за призованието не била вовремя предадена на отвѣтникът, тогава отлага разрѣшението на дѣлото, и назначава на тѣжакът се новъ срокъ за явяване, за което на явившата се страна обявява словесно, а на неявившата страна се проважда призовка.

При туй причинитѣ за таквози отлаганье трѣба да бѣждатъ изложени въ протоколътъ.

118. Преди постановлението на заочното рѣшение по сѣществото на дѣлото, сѣдникътъ може да направи распорѣждане за питанье на указанитѣ свидѣтели, за пригѣдъ на мѣстото или за исканье мнѣние на вѣщи людье, ако по обстоятелствата на дѣлото признае туй за необходимо.

Противъ туй распорѣждане отзивъ не се допуска, и то може да се обжалова само заедно съ апелляцията по сѣществото на дѣлото.

119. Отвѣтникътъ който е пропусналъ назначенитѣ за явяване срокъ, но който е стигналъ въ Сѣдътъ преди постановлението на рѣшението по сѣществото на дѣлото допуска се до словесни обяснения. Постановеното слѣдъ туй рѣшение не се счита заочно.

120. Копия отъ заочното рѣшение се проважда на отвѣтникътъ съ призовка.

121. Въ продължение на двѣ недѣли отъ времето на връчаваньето копията на заочното рѣшение, отвѣтникътъ има право да се яви при мировиѣтъ сѣдия и да проси де се призове ищецътъ, и изново да се разгѣда дѣлото.

122. Съ приеманьето на отзива, заочното рѣшение се счита недѣйствително и дѣлото се върци въ туй положение, въ което се е намѣрвало преди рѣшението.

123. Въ случай на второ неявяване на отвѣтника, постановява се, по прозбата на ищеца, второ заочно рѣшение, противъ което отзивъ се недопуска.

124. Както ищецътъ, тѣй и отвѣтникътъ могатъ да принесѣтъ апеллационна жалба противъ заочното рѣшение; ако само дѣлото, по цѣната на иска, подлежи на обжалване.

125. Срокътъ за принасянье апеллационна жалба противъ заочното рѣшение се смята отъ времето на обявенията на рѣшението.

Баларевъ: Въ 115 чл. се казва, че когато отвѣтникътъ не се яви въ назначеный срокъ, то мировиѣтъ сѣдии постановяватъ задочно рѣшение, и когато не се яви ищецътъ, то прекратява производството на дѣлото. Но врем. правила даватъ право на отвѣтника, въ такъвъ случай, да си иска и разносикътъ. Тука не се дава таква гаранция на отвѣтника, за да може да си иска и разносикътъ, като се яви безъ законна причина.

Недѣлковичъ: Азъ ще забѣлѣжа, че на мѣсто „заочно“ да се употреби „въ отсъствие“, защото тѣзи дума Българитѣ не разбиратъ.

Предсѣдателъ: Приема ли Народ. Събрание глава 8? (Приема се.) Безъ забѣлѣжката на г-на Баларева.

Симидовъ: Г-нъ Баларевъ има право, защото може да ме влѣче нѣкой 10—15 дена на сѣда, а не ще имамъ никакво възнаграждение. За това

добръ е, да се тури това въ закона.

Грънчаровъ: Въ такъвъ случай може да се послужи и съ 112 чл. 5 алинея, по която мировиѣтъ сѣдия може да постановява разносикътъ на производството.

Тодоровъ: Тогава дѣлото се рѣшава, а тука се прекратява.

Т. Станчовъ: Членовѣтъ сами сѣ потрѣпени въ числото: трѣба да е 115 чл.

Предсѣдателъ: Тогава като иска Нар. Събрание, ще дамъ бѣлѣжката на гласоподавание. Приема ли Народ. Събрание тая бѣлѣжка? (Приема се.) Тогава г-нъ Баларевъ редактирайте бѣлѣжката.

Баларевъ: (Чете 115 чл.) „Когато отвѣтникътъ не се яви въ назначеный срокъ, мировиѣтъ сѣдия, по прозбата на ищеца, постановява задочно рѣшение; а когато ищеца не се яви, то отвѣтникътъ иска да се прекрати дѣлото, но ищецътъ не се лишава отъ правото, да възобнови дѣлото съ предявление на ново исково прошение.“

Предсѣдателъ: Приема ли Народ. Събрание членъ 115, както се предлага отъ г-на Баларева? (Приема.)

Секр. Грънчаровъ: (Чете.)

ГЛАВА ДЕВЕТА

За изпълнението рѣшенията на мировиѣтъ сѣдии.

126. Слѣдующитѣ рѣшения на мировиѣтъ сѣдия се признаватъ влѣзли въ законна сила:

1) Рѣшения по дѣла, на които цѣната не надминува 100 франка,

2) рѣшения на дѣла отъ погорня сумма, или понискове, които не подлежатъ на опѣнка, ако не е принесена апеллационна жалба въ установения срокъ;

3) Заочнитѣ рѣшения, ако въ установения срокъ не е принесенъ ни отзивъ, ни апелляция.

127. По рѣшението на мировия сѣдникъ, което е влѣзло въ законна сила, или което подлежи на предварително изпълнение, мировиѣтъ сѣдникъ, по желанието на тѣжакъ се, дава му изпълнителенъ листъ.

128. Рѣшенията на мировия сѣдникъ се привождатъ въ изпълнение или отъ мѣстнитѣ полицейски чинове или отъ общинското началство.

Сичкитѣ тѣзи лица по изпълнението на рѣшението се подчиняватъ на мировия сѣдникъ.

129. Постановенитѣ отъ мировия сѣдникъ рѣшения и опредѣления се привождатъ въ изпълнение по правилата изложени въ ст.

130 Сичкитѣ препирни, които възникватъ по изпълнението, подлежатъ на разрѣшението на мировия сѣдникъ, въ участъка на когото се произвежда изпълнението.

131 Недоумѣнїята, които възникватъ при изпълнението на рѣшението, относително смисъла на рѣшението разрѣшаватъ се отъ мировия сѣдникъ, който е постановилъ рѣшението.

Предсѣдателъ: Има ли нѣкой да забѣлѣжи за прочетената глава? (Приема се.)

Секр. Грънчаровъ: (Чете.)

ГЛАВА ДЕСЕТА.

За обжаловането рѣшенията на мировитѣ сѣдии.

132. Противъ рѣшенията на мировитѣ сѣдии по искове, цѣната на които надминува 100 франка, или които не подтвърждатъ на оцѣнка, могатъ да се принасятъ апелляционни жалби въ Окржжнитѣ Сѣдове. Сроктъ на принасяне апелляционни жалби се назначава мѣсяченъ отъ денятъ на обявлението на рѣшението.

133. Въ апелляционната жалба трѣбва да бждатъ означени причинитѣ, по които подавачътъ ѝ счита рѣшението неправилно. Предявяване на нови искания не се допускатъ въ апелляционната жалба.

134. Апелляционната жалба се представя въ два екземпляра на тогози мировий сѣдия, който е рѣшилъ дѣлото.

135. Мировитѣ сѣдия проважда единъ екземпляръ отъ апелляционната жалба, съ всичкитѣ приложения и актове на производството въ Окржжнитѣ Сѣдъ не по-късно отъ три дни отъ времето на приемането ѝ, а другитѣ екземпляри испроважда съ призовка на противната страна.

136. Частнитѣ жалби противъ распореджането на мировитѣ сѣдия, могатъ да се принасятъ само за едно съ апелляцията, освѣн жалбитѣ за бавностъ, за неприемане на искова просба, на отзывъ или на апелляционна жалба и на опредѣленията по просбитѣ за обезпечение на искътъ или за предварителното изпълнение на рѣшението; въ тѣзи случаи жалбитѣ могатъ да се подаватъ отдѣлно отъ апелляцията.

137. Частнитѣ жалби се принасятъ въ седмодневенъ срокъ, отъ времето на опредѣленieto на Сѣдътъ, освѣн жалбитѣ за бавностъ, за подаването на които срокъ се не назначава.

138. Жалбитѣ за бавността на мировитѣ сѣдия, или за отказване да приеме искова просба, отзывъ или апелляционна жалба се подаватъ въ Окржжнитѣ Сѣдъ, а другитѣ жалби на мировитѣ сѣдия, които ги представя въ продължение на седемъ дни отъ времето на подаването на жалбата, въ Окржжнитѣ Сѣдъ, заедно съ своето обяснение.

139. Тѣзи жалби се разгледватъ въ Окржжнитѣ Сѣдъ безъ призование на странитѣ, но които отъ тѣхъ могатъ се явятъ, допускатъ се до словесни обяснения.

Тихчевъ: Въ 138 чл. трѣба да се каже „и другитѣ се даватъ на мировитѣ сѣдии“, „даватъ“ е испуснато.

Грънчаровъ: Напредъ се казва: подаватъ, а послѣ се подразумѣва. Въ 139 членъ на мѣсто „явятъ“, трѣба да се каже „заявятъ“. (Гласове: Не!)

Пановъ: Явятъ значи, който се доброволно яви.

Предсѣдателъ: Приема ли Народ. Събрание както си е Гл. 10? (Приема се.)

Секр. Грънчаровъ: (Чете.)

ГЛАВА ЕДИНАДЕСЕТА.

За реда на производството въ Окржжнитѣ Сѣдове по дѣлата на Мировата Инстанция.

140. Тѣжнитѣ, комуто е съобщена апелляционната жалба, може до назначенния за слушане дѣлото день въ окржжния Сѣдъ, да подаде въ Окржжния Сѣдъ свое писме-

нно обяснение на жалбата.

141. Невявяването на едната страна въ засѣданието на Окржжния Сѣдъ не спира разгледването на дѣлото, и присѣтствующата страна допуска се да представи словесни обяснения.

142. Ако не се явятъ и двѣтѣ тѣжачисе страни, разгледването на дѣлото се отлага, за което си и обявява и на двѣтѣ страни.

143. Разгледването на дѣлата въ Окржжния Сѣдъ става публично и словесно. То се открива съ прочитането на обжалованото рѣшение на мировия сѣдникъ и на принесената противъ туй рѣшение жалба. Подиръ туй става словесно състязание между тѣжачитѣсе.

144. Проверката на доказателствата се произвежда отъ самитѣ Окржжнѣ Сѣдъ, или, по негово поръчане, отъ едного изъ неговитѣ членове.

145. Предсѣдателътъ на Сѣдътъ може да предлага на тѣжачитѣ се въпроси за разяснение на дѣлото.

146. Когато предсѣдателътъ на Сѣдътъ види, че словеснитѣ обяснения на тѣжачитѣсе сѣ достатъчно разяснили дѣлото, той прекратява състязанието.

147. Предсѣдателътъ на Сѣдътъ е длъженъ да склопява на помпрение.

148. Когато тѣжачитѣсе пожелахтъ да прекратихтъ дѣлото съ помпрение, мировото имъ потѣкмяване се внося въ протоколътъ и се подписва отъ тѣхъ.

149. По дѣла на лица недостигнали съвършеннолѣтие, глухонѣми и умалишени, по дѣла на казенното управление, на административнитѣ учрѣждения, на градскитѣ и селскитѣ общини, сѣщо и по въпроситѣ за подсѣдността, прокурорътъ дава своето заключение подиръ свършването на състязанието между тѣжачитѣсе.

150. Подиръ постановлението на рѣшението предсѣдателътъ на Сѣдътъ обявява го на тѣжачитѣ се въ същото засѣдание; по дѣла сложни той може да отложи обявлението на рѣшението, нъ не по-дълго отъ три дни.

151. Рѣшенията на Окржжния Сѣдъ се почитатъ окончателни и подтвърждатъ на немедленно изпълнение споредъ редътъ указанъ въ членове.

Баларевъ: Върху названието на главата тука окр. сѣдилище дѣйствува като апелативна инстанция. За това трѣба да се каже: „за реда на апелативното производство въ окр. сѣдилища“. 144 чл. казва: (Чете го.) Той е много тъменъ, защото сѣда може да постанови, по послѣ предсѣдателя го предава, когато го рѣши сѣдилището; а цѣлото сѣдилище не може да порѣча.

Пановъ: Оглавлението, както го забѣлѣжи г. Баларевъ, мисля, че не е умѣстно; защото думата „апелация“ има специално значение, другояче ще разбъркаме понятието; за това нѣма нужда да се поправа названието.

Грънчаровъ: Истина окржж. сѣдилище не е апелация, но тѣ като апелации разгледватъ дѣлата отъ мировитѣ сѣдии; за това съгласявамъ се да се тури апелативно производство.

Баларевъ: Подъ апелация азъ разбирамъ, дѣлото когато иде отъ нисша на висша инстанция.

Пановъ: Тогавъ отъ апелацията се пренасятъ дѣла и въ касацията.

Баларевъ: Г-нъ Пановъ забравя, че касацията не е сѣдилище, тя не сѣди, а само има надзоръ.

Председателъ: Като припомня бѣлѣжката на г-на Баларева върху заглавието, питамъ Народ. Събрание: желае ли да гласува съ поправката, или безъ нея?

Св. Радевъ: 151 чл. казва, че рѣшенията на окрѣж. сѣдилища се считатъ окончателни и че подлежатъ на незабавно изпълнение. Споредъ реда, показанъ въ члена, азъ го разбирамъ така, че единъ човѣкъ, когато има една сѣдба, отива на окр. сѣдъ и тогава не може вѣче да апелира, ако не му се свърши работата.

Грънчаровъ: Разбира се, защото окр. сѣдъ е апелация на мировия сѣдия и той рѣшава окончателно, а такова рѣшение подлежи само на касацията.

Симидовъ: При мировитѣ сѣдии може да се сѣди до 100 фр., и ако той апелира на окр. сѣдъ, може да се касира тамъ сѣдбата; това трѣба да се рѣши.

Грънчаровъ: До 100 фр. могатъ да разгледватъ мировитѣ сѣдии, но по нагорѣ не могатъ, споредъ приетото понапредъ; но ако искатъ странитѣ и се съгласятъ да ги сѣди мировия сѣдия за по вече, то се счита вѣче за окончателно.

Баларевъ: Азъ разбирамъ този членъ тъй, че мировитѣ сѣдии иматъ право да разгледватъ работи до 1000 фр., до 100 фр. рѣшаватъ окончателно. Но, азъ разбирамъ, че това окончателно рѣшение може още да се даде въ касацията, защото всѣко окончателно рѣшение отива въ касацията.

Председателъ: Приема ли Народ. Събрание Гл. 11 съ поправката въ заглавието? (Приема се.)

Секр. Грънчаровъ: (Чете.)

ГЛАВА ДВАНАДАСЕТА.

За отмѣната на рѣшенията на мировитѣ сѣдии и на Окрѣжнитѣ Сѣдове по дѣлата на мировото правосѣдие.

152. Просбитѣ за отмѣната на рѣшенията на мировитѣ установления могатъ да бѣждатъ три рода:

1) просби за касация на рѣшенията, които неподлѣжкатъ на апелация.

2) просби за преглѣдъ на рѣшенията;

3) просби отъ неучаствовавшитѣ въ дѣлото лица

153. Просби за касация на рѣшенията се допущатъ:

1) въ случай на явно нарушение на прямиятъ смисълъ на законътъ или на неправилното му тълковане;

2) въ случай нарушение на обряди и на форми на сѣдопроизводството толкова сѣществени, щото поради неопазването имъ не е възможно да се признае приговорътъ, че има сила на сѣдебно рѣшение.

3) въ случай на нарушение на предѣлитѣ на вѣдомството или на властта, които сѣ предоставени отъ законътъ на мировиятъ сѣдия или на Окрѣжния Сѣдъ.

154. Просбитѣ за приглѣдъ на рѣшенията се допущатъ въ случай на откриване нови обстоятелства или въ случай на подлогъ, откритъ въ актоветѣ, на които е основано рѣшението.

155. Просбитѣ на лица, неучаствovali въ дѣлото се допущатъ въ тия случаи, когато рѣшението, което е влѣзло въ законна сила нарушава тѣхнитѣ права.

156. Просбитѣ за отмѣната на рѣшения на мировитѣ сѣдии се приносятъ въ Окрѣжния Сѣдъ, а просби за отмѣната на рѣшения на Окрѣжнитѣ Сѣдъ се приносятъ въ Върховниятъ Сѣдъ.

157. До просбата трѣба да е приложена копия отъ рѣшението и всичкитѣ документи, на които просбата е основана.

158. Сроктъ за подаване просба за отмѣна на рѣшението на мировиятъ сѣдия се назначава мѣсяченъ, а за отмѣната на рѣшението на Окрѣжния Сѣдъ четиремѣсяченъ,

159. Установениятъ въ предидущиятъ членъ срокъ се смѣта;

1) На прошения за касация на рѣшения, отъ денятъ на обявлението на рѣшението;

2) на прошения за приглѣдъ на рѣшения, отъ тоя день, когато на просителътъ е станало извѣстно едно ново обстоятелство, което служи за основание за приглѣждане на рѣшението, а въ случай на подлогътъ отъ тоя день, когато е влѣзло въ законна сила рѣшението на углавниятъ сѣдъ за признанието на актътъ за подложень.

3) за прошения на неучаствовавшитѣ въ дѣлото лица отъ туй време, когато рѣшението е станало извѣстно на просителътъ.

160. Окрѣжниятъ Сѣдъ, ако признава просбата за отмѣна на рѣшението, че заслужа уважение, отмѣнява обжалованото рѣшение и препроважда дѣлото на разгледанье у другия мировия сѣдъ. Тѣй сѣщо и Върховниятъ Сѣдъ при отмѣната на рѣшението на Окрѣжниятъ Сѣдъ, препроважда дѣлото на разгледанье на другия Окрѣженъ Сѣдъ.

161. Мировиятъ сѣдия или Окрѣжниятъ Сѣдъ, на разгледването, на който е предадено дѣлото, пристѣпва къмъ неговото рѣшение, слѣдъ като призове тѣжакитѣ се страни и съ опазването при производството на туй дѣло правилата, изложени въ членоветѣ:

Баларевъ: Щомъ приехми горнето измѣнение на заглавието, то трѣба и доло да измѣнимъ и да се каже: „за отмѣнението окончателното рѣшение на мировитѣ сѣдии и на окр. сѣдъ“.

Единъ гласъ: Въ една глава, дѣто се въвежда ст. отъ вр. правила, то трѣба да се прочете, защото всѣки депутатъ . . .

Баларевъ: Ако захванемъ да ги четемъ, трѣба и да ги критикуваме и значи, че ще разгледваме вр. правила, които оставатъ въ дѣйствиe за окр. сѣдове. Това щѣше да бѣде едно смѣсване.

Цановъ: Азъ сѣщото щѣхъ да забѣлѣжа понапредъ, но зная, че е безполезно; а само искахъ да забѣлѣжа, че това е една неправилностъ въ този законъ. Щомъ се промѣни тамъ една статия, то трѣба и да се изложи, за да се знае.

Председателъ: Има ли нѣкой другъ да забѣлѣжи? (Нѣма.) Мисля, да се гласува съ поправ-

ката на г-на Баларева и да се каже въ заглавието „окончателно“, защото тази глава говори за рѣшенія окончателни.

Пановъ: Послѣ тържественното заявление на г-на Баларева, че касацията не е съдилище, то тука се поменува; за това не трѣба да се помѣсва тука касация и да се каже върховно съдилище.

Предсѣдателъ: Приема ли Народ. Събрание Гл. 12 съ поправката на г-на Баларева? (Приема се.)

Секр. Грънчаровъ: (Чете.)

ГЛАВА ТРИНАДЕСЕТА.

За устранието на мировитѣ съдии.

162. Мировитѣ съдникъ е обязанъ да устранива себе си и може да бѣде отстраненъ отъ тѣжакитѣ се въ слѣдующитѣ случаи:

1) когато той самъ, жена му, роднинитѣ му, въ пряма линия безъ ограничение, а въ побочна роднинитѣ му отъ първитѣ четире и сватовѣтѣ му отъ първитѣ три степени, още и усиловенитѣ отъ него, иматъ участие въ дѣлото;

2) когато съдникътъ е настойникъ на одного отъ тѣжакитѣ се, или управлява дѣлата му, или когато тѣжакитѣ му управа дѣлата или имуществото на съдията;

3) когато съдията или жена му сж по законътъ най-близки наслѣдници на одного отъ тѣжакитѣ се, или иматъ съ одного отъ тѣхъ тѣжба.

163. Просбата за отстранение на мировитѣ съдия, съ изложение на основанията, трѣба да е заявена отъ ищецъ при предявяването на искътъ, а отъ отвѣтникътъ не по-късно отъ първото му явяване въ Съда.

164. Мировитѣ съдникъ като признае причинитѣ за устранието правилни, предава подадената нему искова проба, съ всичкитѣ ѝ приложения на най-близкиятъ мировитъ съдия, който ще се назначава вѣвреме, за да изпълнява неговата длъжностъ въ подобни случаи.

165. Когато мировитѣ съдникъ непризнава предявениятъ доводи достаточни за своето отстранение а тѣжителътъ, слѣдъ като му ся обяви за туй, пакъ настоява за отстранението, тогава мировитѣ съдия представя на разрѣшение въ Окржния Съдъ пробата му затуй заедно съ своето обяснение. (Приема се.)

ГЛАВА ЧЕТИРНАДЕСЯТА.

Засѣдебнитѣ разноси.

166. Производството у мировитѣ съдии ся освобдява отъ гербови и всякакви мита.

167. При даване коша отъ рѣшения протоколи отъ мировитѣ съдии и отъ Окржнитѣ Съдове по дѣла на мировото правосѣдие взема ся по половина франкъ за листъ като ся смѣтатъ по двадесетъ и пять реда на всяка страница.

Пановъ: Чл. 167 казва: (Чете го.) Тука се казва половина франкъ за листа. Листъ не е опредѣлено нѣщо: една кола ли, или единъ табакъ? Вѣобще отъ колко страни е листа: да ли за 25 реда половина франкъ? Трѣба да се измѣни редакцията.

Грънчаровъ: Листъ се разбира 4 страни.

Недѣлковичъ: Листъ се казва 2 страни.

Баларевъ: Бѣлѣжката на г-на Панова е мно-

го умѣтна. До сега въ съдилищата сж земали едни за единъ листъ, а други за цѣла книга. Листъ го разбирамъ едно листо; тѣй значи, по българския и руския текстъ, една книга. Трѣба да се опредѣли, да ли е една книга, или едно листо.

П. Станчовъ: Листо разбирамъ единъ листъ и въ канцелярията не се пише на цѣлъ табакъ, но на една страница, а въ такъвъ случай единъ листъ има 2 стр.; така щото единъ табакъ има 2 листа.

Славейковъ: Чисто български листъ значи 2 стр., но въ практика и въ руския текстъ значи 4 страници.

Пановъ: Сжщо щѣхъ да кажж. Това е преводъ отъ руски и тамъ се казва за листъ 4 стр.

Райчо Поповъ: 167 чл. като говори за листъ, то е явно, че листъ е единъ цѣлъ табакъ. Защото другоаче нѣмаме нужда да се каже 25 реда на „всѣка страна“.

Славейковъ: Мисля, че много филология дадохми на листа.

Предсѣдателъ: Приема ли Народ. Събрание бѣлѣжката на г-на Панова да бѣде 4 стр. листа? (Приема се.)

Г. Геровъ: Тукъ се смѣта за всѣки 25 редаполовина франкъ. (Гласове: Не.)

Ат. Костовъ: Понеже се свърши устава за граждан. сѣдопроизводство, искамъ да се притури още, че никои мѣстни жители не могатъ да бѣдѣтъ мирови съдии въ сжщия градъ.

Предсѣдателъ: Още не се е гласувало върху 14 глава. Приема ли Народ. Събрание 14 глава съ отмѣтката, че единъ листъ се брои 4 страници? (Приема се.)

Баларевъ: Сега трѣба да го вотираме изцѣло.

Ат. Костовъ: Никой отъ мѣстнитѣ жители не може да бѣде мирови съдия.

Пановъ: Това се отнася къмъ сѣдоустройство, то, което се свърши вѣче.

Баларевъ: Това е въпросъ, да ли му е тука мѣстото или не? Но азъ само ще кажж, че именно мировитѣ съдии трѣба да бѣдѣтъ отъ мѣстото, защото въ други мѣста има избираеми мирови съдии, които именно сж отъ сжщото мѣсто.

П. Станчовъ: Понеже се позволява, да се говори за предложението, трѣба да питами, да ли го поддържатъ 5 души?

Предсѣдателъ: Не се позволява, това е свършено. За това се говори въ сѣдоустройството.

Славейковъ: Дѣйствително, че се свърши законопроекта за сѣдоустройството и не е добръ да се върцами назадъ, но ако има нѣщо забравено, то да се забѣлѣжи въ протокола, за да се рѣши и разисква, когато ще му дойде реда. Тѣзи предложе-

ния не сж отхвърлени, но сж зети въ внимание, за да ги има г-нъ министръ предъ очи. Наистина казано е, че мировитѣ сѣдни именно за това се избиратъ по вече отъ мѣстата имъ, защото знаятъ по добръ чловѣцитѣ въ родината си. Но за това ще дойде редъ да се говори и разисква, и Народ. Събрание ще го земе въ внимание.

Предсѣдателъ: Сега ще вотираме законопроекта исцѣло. Желаетъ ли Народ. Събрание да се чететъ още веднажъ? (Не желаетъ.) Приема ли Народ. Събрание този законопроектъ исцѣло съ станалитѣ вѣче поправки? (Приема.) Който не приема да си дигне ръката. (Никой не дигна.) Сега давамъ на 5 мин. распускъ.

(Послѣ распускъ.)

Предсѣдателъ: (Звъни.) Засѣданието е открито отъ ново.

Секр. Т. Станчовъ: (Чете.)

СЖДОПРОИЗВОДСТВО.

по

УГЛАВНИТѢ ДѢЛА

които сж подсѣдни на Мировитѣ Сѣдии.

ГЛАВА ПЪРВА.

1. Подъ вѣдомството на мировитѣ сѣдии подлежатъ проступки, за които споредъ особния уставъ за наказанията, имъ се налагатъ:

1. Заблѣжки и напомнания (виговори).
2. Парична глоба не повече отъ триста фр.
3. Запиране не повече отъ три мѣсѣца.
4. Затворъ въ тъмница не повече отъ шестъ мѣсѣца.

Заб. 1. Мировитѣ сѣдии, при опредѣленieto на наказанията и глобитѣ, се ръководятъ отъ уставитѣ за нарушение на казюнитѣ управления, устава за повинноститѣ и за търговията, устава за питейнитѣ съборове, устава за акциза и тютюня и др. тѣмъ подобни устави, безъ да пазлѣзватъ вънъ отъ границитѣ на дадената имъ власть.

Заб. 2. Означенитѣ въ предпущата статия дѣла не подлежатъ за разгледване отъ мировитѣ сѣдии въ слѣдующитѣ случаи:

а) Когато наказанието за проступокътъ е съпряжено съ запрѣщение да търгува или промишлява, или пакъ когато наедно е затворенъ другия или промишленото му заведение.

б) Когато възнаграждението за причиненъ вредъ или загуба чрезъ проступка надминава хиляда франка

2. Освѣнъ горѣказанитѣ дѣла, които мировитѣ сѣдии иматъ право да разгледватъ, споредъ опредѣлени редъ на престѣпнитѣ дѣйствия за наказание, тѣ могатъ да разгледватъ собствено за да склонятъ странитѣ на миръ по дѣла, които макаръ и да навличатъ за себе си построги наказания, но, споредъ закона, не се захващатъ никакъ, освѣнъ чрезъ жалба на тѣзи лица, които сж претърпѣли вредъ или загуби, и могатъ да са прекратятъ съ примѣрне или по любовно (съ добро.)

3. На всѣки мирови сѣдия сж подсѣдни само тѣзи

проступки, които сж станали въ неговата околия. Когато нѣколко престѣпни дѣйствия сж обнаружатъ изведижъ въ разни мирови околии по едно дѣло, то дѣлото е подсѣдно въ този мирови сѣдъ въ околията, на който е станало най важния проступокъ.

4. Всѣки мирови сѣдия си рѣшава самъ, на него ли подлежи да разгледва постѣпното дѣло споредъ рода на подвѣдомственитъ му дѣла, или позванието на подсудимия. И ако види, че неподлежи нему, мировия сѣдия го прапвалява по припадкюости — или го предава на другъ мирови сѣдъ, или на подлежащото военно началство или пакъ на духовний сѣдъ.

5. Препирки за подеждностъ между мирови сѣдии отъ сѣщия сѣдѣб. окръгъ се разрѣшава отъ окр. сѣдъ въ този окръгъ, а между мирови сѣдии отъ разни окр. окръжи са рѣшаватъ отъ онзи окр. сѣдъ въ окръга, на който се е захванало най напредъ преннето.

6. Препирки за подеждностъ между мирови сѣдии и сѣдебенъ слѣдователъ се разрѣшаватъ въ онзи окр. сѣдъ, при който е сѣдебния слѣдователъ.

7. Препирки за подеждностъ между мирови сѣдии и военното началство, или духовния сѣдъ се разрѣшаватъ отъ онзи окръженъ сѣдъ, подъ който са намѣрва мирови сѣдия.

Предсѣдателъ: Има ли нѣкой да заблѣжки върху първата глава?

Баларевъ: Въ членъ 2-й казва се: (Чете го.) До колкото азъ зная, и въ временнитѣ правила има една такава статия, която дава право на административната власть да подигне едно дѣло, безъ да се яви едно частно лице; но не сж тия дѣла никакдѣ изброени. Азъ само искамъ да се запиши въ протоколътъ, че много мъчнотии ставатъ въ тѣзи въпроси.

Грънчаровъ: Наистина, разбиратъ се такива дѣла, които се преслѣдватъ отъ законътъ, както убийство, нападателство, за което странитѣ не могатъ да се помиратъ, но трѣба да се преслѣдватъ такива работи отъ сѣдѣтъ. Къмъ 1 членъ 4 алинея трѣба да се тури въ скобки „арестъ“, за да се отличава отъ тъмница.

П. Станчевъ: Г-нъ Баларевъ каза, че нѣма въ временнитѣ правила постановление, което да дава право на административната власть за нужно изслѣждане. Азъ имамъ да кажа, че това го има въ временнитѣ правила, и това е обязанность на административната власть, да дава въ даденъ случай хора подъ сѣдъ. На пр. случи се, че единъ сирмахъ се нападне, и слѣдъ като се узнае, то административната власть е длъжна да препраща виновнитѣ на надлежното мѣсто, за по патативно изслѣждане.

Баларевъ: Азъ казвамъ, че има въ временнитѣ правила една такава статия, но че се не казва, за кое дѣло може да почне административната власть слѣдствие, безъ да се яви едно частно лице. Въ това отношение ставатъ много голѣми грѣшки, защото администрацията много пжти си позволява да

дава дѣла на сѣдѣ, които не се отнасятъ до нея. На пр. единъ агитаторъ по изборитѣ, администрацията отива и го дава подѣ сѣдѣ, безъ да има това право, защото само избирателитѣ иматъ това право. Именно за това искамъ да се опредѣлятъ дѣлата, които трѣба да се преслѣдватъ отъ администрацията.

Т. Станчовъ: Тукъ не е думата за администрацията, какво право има, а говори се за мировитѣ сѣдии, и кога мировитѣ сѣдии ще захванатъ своитѣ дѣла. За това е излишно да се опредѣлява тука, за какви дѣла може администрацията да преслѣдва. Колкото за думата „арестъ“, тя е французска дума.

Пановъ: У насъ има единъ способъ за това, т. е. тъмница (арестъ).

Св. Радевъ: Въ 1 членъ се говори, че затворѣтъ въ тъмница не ще да бѣде по вече отъ 6 мѣсеца, т. е. дава се право на мировий сѣдия да осѣжда на 6 мѣсеченъ затворъ, когато сега знаемъ, че окр. сѣдилища нѣматъ право да осѣждатъ на по вече отъ 3 мѣсеца. Това трѣба да се разясни.

Даневъ: Азъ въ кратко ще отговоря на г-нъ Баларева. Колкото се касае до изборитѣ, администрацията може да дава виновния тоже подѣ сѣдѣ. Азъ напомувамъ 39 членъ отъ избирателний законъ, който казва: (Чете го.) Като напомувамъ това, азъ не казвамъ, че администрацията не е злоупотрѣбила това право, но само искахъ да напomia на г-на Баларева този параграфъ.

Баларевъ: Азъ мож да покажъ случай, дѣто хора, които сами сж агитирали, опълномощаваха администрацията да дава подѣ сѣдѣ други агитатори. (Гласове: Кѣмъ предмѣта!) 2-й членъ отъ подлежащия законопроектъ казва: (Чете го.) „Освѣнъ горѣказанитѣ дѣла, които мировитѣ сѣдии иматъ право да разгледватъ, споредъ опредѣлениятъ редъ на престѣпнитѣ дѣйствиия за наказание, тѣ можтъ да разгледватъ собствено за да склонятъ странитѣ на миръ по дѣла, които, макаръ и да навличатъ за себе си по строги наказания, но, споредъ закона не се захващатъ инѣкъ, освѣнъ чрезъ жалба на тѣзи лица, които сж претърпѣли вредъ или пагуби, и можтъ да се прекратятъ съ примирие или полюбовно (съ добро).“ Тукъ се срѣщатъ голѣми мъжнотии. Убийство и кражба не можтъ да се помиратъ по мировий начинъ, но и сѣдията може нѣкой пѣтъ да се намѣри въ голѣмо затруднение.

Славейковъ: Искамъ да забѣлѣжа на г-на Баларева, че ако има сѣдии, които не знаятъ какво да правятъ, тогава не трѣба да ставатъ сѣдии. Нѣколко случки опредѣлява законътъ. Но всичко не може да се опредѣли. Предоставя се на сѣдиитѣ, сами да разбиратъ, какво можтъ да сѣдятъ и какво не. Колкото за думитѣ запиране и затваряние,

имамъ да кажа, че нашия языкъ не ги опредѣлява още точно. За това предлагамъ, да се земе за текстъ рускиятъ оригиналъ. Ние можемъ въ такъвъ случай да си служимъ съ официалнитѣ руски термини.

Грънчаровъ: За другитѣ подигнати препирни нѣма да говоря; само ще кажа нѣщо върху този въпросъ, който подигна Попъ Радевъ. Той каза, че не може да разбере, какъ рѣшаватъ мировитѣ сѣдии за 6 мѣсеца, когато окр. сѣдилища рѣшаватъ само за 3 мѣсеца. На това има да му възразя, че окр. сѣдии рѣшаватъ окончателно за 3 мѣсеченъ затворъ, а мировитѣ сѣдии разгледватъ работата, която се касае до 6 мѣсеченъ затворъ неокончателно.

П. Станчовъ: Тукъ ще бѣде много по добръ, понеже мировитѣ сѣдии иматъ за цѣлъ да помиряватъ, да имъ смалимъ правото за запиране, т. е. да не имъ даваши право по вече отъ единъ мѣсець да рѣшаватъ окончателно за затворъ и не по вече отъ 3 мѣсеца за неокончателно; защото ако имъ дадемъ твърдѣ широко право въ това отношение, тогава ще изгубятъ своето значение и ще станатъ онова, което сж окр. сѣдилища.

Баларевъ: Имамъ само кратко да възразя на г-на Славейкова, който каза, че забѣлѣженото отъ мене го имало въ законътъ. Азъ му казвамъ, че това го нѣма. Има само една статия въ временнитѣ правила, която казва, че странитѣ можтъ да се помиратъ; но кои сж тѣзи дѣла, азъ никѣдъ не ги намирамъ.

Недѣлковичъ: Азъ ще кажа нѣщо върху 4 членъ.

Предсѣдателъ: Моля да се свърши този чл., който захванахме.

Славейковъ: Азъ считамъ за нужно да отговоря на това, което г-нъ Баларевъ искаше да каже, че никѣдъ нѣмало назначени такива дѣла. Но менѣ ми се струва, че въ наказателниятъ кодексъ има 3 степени наказания за три вида дѣла, които има да се наказватъ. Сега ако има нѣкой сѣдия, който да не знае, какви дѣла трѣба да се помиратъ и какви не, то тогава не знамъ какво да правимъ. (Веселостъ. Гласове: Исчерпано е!)

Недѣлковичъ: Имамъ да направя една забѣлѣжка върху 4 членъ. Както се тука пише, разбирамъ, че ако нѣкой има работа съ воененъ чловѣкъ или съ попъ, тогава мировия сѣдия трѣба да се отнесе на военното сѣдилище, или на духовниятъ сѣдѣ; и въ такъвъ случай мировий сѣдѣ трѣба да земе въ внимание работата и да я препрати на тѣзи сѣдилища.

Т. Станчовъ: Тукъ трѣба да разберемъ лицето, което е направило престѣплението. Ако лицето, отъ което вие се оплаквате, е военно лице,

тогава мировий съдъ не може прямо да го съди, но ще го предаде на военния съдъ, а ако е свещенно лице, тогава на духовниятъ съдъ.

Недѣлковичъ: Споредъ членътъ тъй се разбира, и за това предлагамъ, да се разясни така, щото за всѣки случай да отиваме на мировий съдия, а не да ходимъ да търсимъ военния съдъ или духовния съдъ, който може да е на 12 часа разстояние.

Баларевъ: Само онѣзи дѣла, които принадлежатъ на духовния съдъ, ще се испращатъ тамъ. Но ако свещеникътъ на пр. убие нѣкого, тогава не трѣба да отиваме на духовния съдъ.

Славейковъ: Разумѣва се, че когато дойде на мировия съдия да съди духовни работи, нѣма да ги приеме. Тѣй сѣщо нито военни.

Предсѣдателъ: Понеже и за духовни и за военни съдилища ще станатъ правила, въ които ще се каже, какви дѣла сж подсѣдими на тѣхъ, тогава може да се допълни. Сега мисля да се не простираме по нататъкъ. Има ли кой да говори върху думата „арестъ“ да се тури въ скобки?

Славейковъ: Азъ бихъ желалъ, да обърнемъ внимание върху това, което каза г-нъ Станчовъ. Жално е само, че г-нъ министръ не е тука, за да защити проектътъ; защото ние можемъ да направимъ 3 мѣсеца вмѣсто 6 мѣсеца, както ни се вижда по добръ. Но работата е, ако министра защитава проектътъ, може да каже, защо е турилъ 6 мѣсеца, а защо не 3, или 1 мѣсець. Тѣзи работа е мжна за насъ.

П. Станчовъ: Азъ разбирамъ запиране не по вече отъ 3 мѣсеца, и затворъ въ тъмница разбирамъ по вече. Подъ думата запиране разбирамъ временния затворъ, на пр. въ полицията. Затворъ въ тъмница става на окончателно осжждане отъ съдътъ, потвърдено отъ висшата инстанция.

Грънчаровъ: Мировия съдия не може да осжди окончателно на 3 или 6 мѣсеца. Нѣкои се боятъ много отъ това право и казватъ, че е твърдѣ голѣмо за мировия съдия, но азъ напомнимъ, че присждата подлежи на апелъ и не трѣба да се боимъ. За това може да си остане както си е.

Баларевъ: Ние разбираме, щото нѣма да рѣшава окончателно, но чини ми се, че тѣзи власть е твърдѣ голѣма; защото може да се случи, че осждения да не разбира законътъ и не апелирва на време. Тогава остава си въ дѣйствиетѣ тѣзи пресжда отъ мировия съдия. За това не съмъ съгласенъ да се дава на мировия съдия право да рѣшава на затворъ за 6 мѣсеца.

Грънчаровъ: Г-нъ Баларевъ се бои, като се дава такава право на мировия съдия и мисли, отъ дѣ ще знае простия човѣкъ, че може да ап-

елира. Но ако бѣше прочелъ редовно този проектъ, тогава щѣше да намѣри 95 статия която казва: „Когато обяви мировия съдия рѣшението на страни-тъ, длженъ е да ги запита ще ли правятъ апелация или не. И искатъ ли преписъ отъ рѣшението, тогава съдията е обязанъ да имъ го даде“.

Славейковъ: За допълнение на това и за умирение на съвѣстѣта имамъ да забѣлѣжа, че нѣма да рѣшава мировия съдия на 6 мѣсеца затворъ, но ще разгѣжда само такива дѣла, за които законътъ дава най-много 6 мѣсечно наказание, но той не може да рѣшава за 6 мѣсеченъ затворъ окончателно. Тукъ е опредѣлено до дѣ се простира неговата власть.

Пановъ: Малко неясно каза Г-нъ Славейковъ, защото Мировия съдия има пълно право да рѣшава окончателно и да наказва съ затворъ до 3 мѣсеца. Постѣ има затворъ и въ тъмница, но не повече отъ 6 мѣсеца. Но тукъ може да апелира. Значи че до 6 мѣсеца има право да наказва. Но ако осждени искатъ да апелиратъ, то е другъ въпросъ (Гласове Исчерпано е;) Азъ мислж, да си остане тука и да се вотира.

Славейковъ: Именно ние разбираме тѣй, но нѣма тука Законодателятъ, за да обясни, какъ мисли той това.

Т. Станчовъ: Каза се тукъ, че безъ присжствнето на Г-на Министра на Правосждието, ние не можемъ да направимъ измѣнѣние на Законътъ. Въ такъвъ случай, защо си губимъ времето, ако нѣмаме право да направимъ никакви измѣнѣния? — Тогава трудътъ е напразно и трѣба да напустнемъ разгѣжданieto на проектътъ.

Баларевъ: Азъ разбирамъ 3 мѣсеца и 6 мѣсеца така, че наказанието, за което се говори въ тая статия, трѣба да постигне максимумъ 6 мѣсеца. Щомъ има на пр. наказание за 7 мѣсеца, това вѣче не подлежи на Мировий Съдия.

Пановъ: Твърдѣ ясно е поставенъ членътъ, и азъ мисля, че цѣлъ денъ да разсждаваме, пакъ сжщото ще си остане.

Недѣлковичъ: По добръ да чакаме Г-на министра и подиръ пладнѣ да продължаваме.

Славейковъ: Искамъ да кажа, че азъ не мисля, щото Събранието не може да рѣшава безъ Министра. Нар. Събрание може да рѣшава, но вие всинца знаете, че по законвѣдството отъ насъ има много боси, така щото за онова, щото рѣшимъ, можемъ да погрѣшимъ. А азъ не казвамъ, че нѣмаме право да рѣшаваме.

Баларевъ: „Отъ 3 мѣсеца до 6 мѣсеца“ може да остане, ако е помалко отъ 6 мѣсеца тогава подпада дѣлото на Мировий Съдия, а ако е повече, трѣба да се рѣши въ Окр. Съдъ.

Председателъ: Желает ли още някой да говори? (Не желае.) Приемали Народното Събрание 1-а Глава отъ законопроекта както стои тука? (Приема се.) Който не приема да си дигне ръката. (Никой не дига.) Следователно прие се безъ забѣлжка.

Секр. Т. Станчевъ (Чете.)

ГЛАВА ВТОРА.

Редътъ, по който се захващатъ дѣлата при мировитѣ сѣдии.

ОТДѢЛЕНИЕ ПЪРВО.

Поводи за захващане на дѣлата.

8. Мировитѣ сѣдия пристѣпва до разглеждане на дѣлата:

1) По жалбитѣ на частни лица, които сѣ претърпѣли вредъ или загуба.

2) По съобщение отъ полицейскитѣ или административнитѣ власти.

3) По непосредствено усмотрѣние отъ него самага на престѣпно дѣйствиє, което подлѣжи за преслѣдоване независимо отъ жалба на пѣкое лице.

9. На мировитѣ сѣдия се подаватъ жалби отъ частни лица за вредъ или загуби, или отъ тѣхъ самитѣ, или отъ други лица, които по закона иматъ право да ходатайствуватъ за тѣхъ, или же отъ тѣхни повѣреници.

10. За повѣреницитѣ се пазятъ правилата, които сѣ изложени въ ст 98 100 отъ „Вр. Сѣд. Правила“.

11. Жалбата или прошенето, които се подаватъ на мировитѣ сѣдия биватъ: писмени и устни. Устната жалба като се запише отъ мировитѣ сѣдия въ протоколѣтъ прочите се на подаватѣтъ, който я и подписва, ако знае да пише.

12. Въ писменната, както и устната жалба трѣба, по възможности, да сѣ показани

1-во Името, фамилията, званието и прѣкора, както и мѣстожителството на обвинатѣля;

2-ро Престѣпното дѣйствиє, времето и мѣстото, гдѣто е извършено;

3-то Претърпѣнитѣ вредъ и загуби;

4-то Обвиняемото или подозрѣваемото лице, както и мѣстожителството му;

5-то Свидѣтелитѣ или други доказателства, сѣ които се потвърждава жалбата, и

6-то Годината, мѣсеца, денѣтъ, когато е подадена.

13. Ако не се има на лице обвиняванъ или подозрѣваемъ въ престѣпното дѣйствиє, за което е подадена жалба, или ако доказателствата, които го потвърждаватъ сѣ недостаточни, мировитѣ сѣдия може да поръча на мѣстната полиция, да му събере и представи всички необходими по това дѣло свѣдѣния, когато престѣпното дѣйствиє принадлежи въ числото на тѣзи простѣпки, които се преслѣдватъ отъ законѣтъ, независимо отъ жалбитѣ на частни лица.

14. Лицата, които сѣ претърпѣли вредъ или загуба отъ престѣпно дѣйствиє, могатъ и сами да се обръщатъ направо къмъ мѣстната полиция, която е длѣжна да направи потрѣбнитѣ издирвания и за резултатѣтъ да съобщи своевременно на мировитѣ сѣдия.

15. Полицейскитѣ и другитѣ административни власти съобщаватъ на мировитѣ сѣдия за онѣзи престѣпни дѣйствиия, които тѣ сѣ открили, и които по законѣтъ подлѣжатъ на преслѣждане и безъ жалби отъ частни лица.

16. Въ съобщенията си, били тѣ писмени или устни, полицейскитѣ и другитѣ административни власти трѣба да показватъ:

1-во Кога и гдѣ е станало престѣпното дѣйствиє;

2-ро На кого пада подозрѣнieto, и какви доказателства има за туй;

3-то Има ли граждански лицецѣ и свидѣтели, и

4-то Мѣстожителството на всичкитѣ показани лица.

17. При съобщението на мировитѣ сѣдия за престѣпно дѣйствиє, обвиняемитѣ може да се докарва съ съобщението въ слѣдующитѣ случаи:

1-во Когато хванитѣ при свършване простѣпкѣтъ е непознатъ на полицията, или не може да представи удостовѣрение за името, фамилията и мѣстожителството си;

2-ро Когато работата е за престѣпни дѣйствиия, заради които, споредъ законѣтъ, обвиненитѣ се затваря въ тъмница, и при туй има възможность да избѣгне, ако се остави свободенъ, или може да изгладн слѣдитѣ на престѣпното дѣйствиє.

18. Споредъ своето лично усмотрѣние по пѣкое престѣпно дѣйствиє мировитѣ сѣдия може, ако го види за потрѣбно, да поръча на полицията да направи предварителното издирване.

19. Ако полицията не изпълни възложената поръчка отъ мировитѣ сѣдия, то той има право за важни упущения, направени отъ нея, да съобщи на прокурорѣтъ или на неговѣтъ помощникъ.

Председателъ: Вчера се прие такава една по обширна глава, която има повече отдѣления, да се чете отдѣление по отдѣление. (Гласове: Да.)

Грънчаровъ: Вчера за повѣреницитѣ ние приехми въ гражданското сѣдопроизводство една статия, която не се съгласява съ оная, която се намѣрва въ временнитѣ сѣдебни правила; за това азъ мисля, че този членъ 10-ий трѣба да се измѣни и вмѣсто „статитѣ отъ 98 до 100 отъ временнитѣ сѣдебни правила“ да се напомниме онзи членъ отъ глава втора въ закона отъ гражданското сѣдопроизводство за мировитѣ сѣдии.

Тодоровъ: Тая бѣлѣжка е редовна.

П. Станчовъ: Нѣмамъ какво да говоря, желая само да се приеме, толкозъ по вече, защото е нужно да прекарваме по скоро работата.

Славейковъ: Колкото за бѣлѣжката на Г-на Грънчарова, дѣйствително трѣба да се прибави това, и азъ мисля, че онова, което се поправи вчера, е достаточено безъ да се поменуватъ 98 и 100 чл. отъ вр. сѣдеб. правила.

Поповъ: Азъ разбрахъ, че Г-нъ Грънчаровъ мисли, че което се отнася до временнитѣ правила, да се отхвърли, и да остане онова, което приехми вчера. (Гласове: Да.)

Славейковъ: Въ тѣзи глава има членъ 14 и членъ 18 (чете ги); и двата трѣба да приемемъ, само желая, да се положи ограничение на полицейската власть, т. е. най напредъ полицията да не запира, както се практикува тука, а постѣ да прави изслѣдствие. Трѣба да се опредѣли, че преди да се изслѣдова работата да не може да се запре чело-вѣкъ.

Тихчевъ: Азъ мисля, че тука се говори да

се изхвърлят статиите „отъ 98 до 100 членъ отъ врем. съдебни правила“ и да се тури онова, което сме приели вчера. Както знаете, вчерашното се отнася на повѣренниците да бждѣтъ Български поданици и да знаятъ официалния языкъ; но въ тѣзи статии се говори „който изгуби граждански права“ за това трѣба да си останатъ.

Грънчаровъ: Азъ мисля, че има въ приетитѣ още вчера статии пѣлъ редъ постановления, какви трѣба да бждѣтъ повѣренниците; за това не е нужно тука да се повтаря.

Тодоровъ: Г-нъ Славейковъ говори, че полицията да незанира хора на дълго време; и както Г-нъ Станчевъ говори узнахме, че полицията до 3 мѣсяци привременно забира. До колкото азъ зная, полицията има право само до 24 часа да държи единъ човѣкъ задрѣнъ, а постѣ да го яви на Съда.

Славейковъ: Така трѣба да прави, но азъ знамъ случаи, дѣто полицията е забирала на една недѣля. (Гласове: Да се гласоподава!)

Председателъ: Има ли нѣкой да направи нѣкоя друга забѣлѣжка? (Нѣма.) Препемали Нар. Събрание отдѣление първо отъ глава втора както си е въ проекта съ поправката на Г-на Грънчарова. (Приема се.)

Секр. Т. Станчевъ (Чете:) Отдѣление второ.

Повикване странитѣ и свидѣлитѣ.

20. Повикването въ Съдъ на единъ обвиняванъ става чрезъ писменна призовка, а когато живѣе въ сѣщия градъ на мировия сѣдия, става и устно.

21. Призовката трѣба да съдържа точно:

- 1-во Кое лице се иска;
- 2-ро Кога и гдѣ да се яви;
- 3-то Дѣлото, поради което се вика обвиняемия и
- 4-то Послѣдствията за неявяване.

Призовката се подписва отъ мировия сѣдия.

22. Призовката ся връчва на тогози, който се вика чрезъ разселения, който се нахожда при мировия сѣдия, или чрезъ мѣстното околийско или общинско управление.

23. Призовката се връчва на сѣщето лице, което се вика. Ако го нѣма у дома му, тя се дава на едного отъ домашнитѣ му, особено на най-стария, или на стопанина на къщата, или на мѣстния околийскій началникъ, или же на старшия полицейскій.

24. Кога се предава призовката, върху нея се забѣлѣжава времето, когато е връчена, а другия екземпляръ съ подписѣтъ на получителя, и времето когато е получена, се възвръща и предава на мировия сѣдия.

25. Ако тоя, който получава призовката, не може или не рачи да се подпише, това се записва и на двѣтъ призовки, като се каже кому, кога е подадена и защо не е рачилъ да ѝ подпише.

26. Призоваемия трѣба да се яви лично при разгледанѣето на дѣлото; нъ по дѣла за простѣшки, на които по закона е опредѣлено най-горне наказание, записанѣ, той може да испрати повѣренникъ, за което се споменува и въ призовката. Мирови сѣдия обаче има правото да привиква обвиняемия, за да се яви самъ лично, ако това споредъ обстоятелствата на дѣлото се вижда

необходимо.

27. По дѣла за престѣпни дѣйствия, за които споредъ закона, е положено наказание съ затваряне въ тъмница, ако подсѣдника не се яви лично, сѣдята взема мѣрки, за да го докаратъ. Мировия сѣдия може да се распорѣди, за да докара обвинявания и безъ предварителна призовка.

28. Докарване на обвиняемия не става иначе, освѣнъ като му се испрати формална призовка съ сѣщето съдържание, като кога се вика на сѣдъ, ст. 55.

29. Обвинителъ се извѣстява за денѣтъ и часѣтъ опредѣлени за явяването на обвинявания.

30. При разгледанѣето дѣла, които сѣ повдигнати отъ длѣжностни лица, когато тѣ не могатъ да се явятъ, испращатъ вѣсто себе си довѣренници.

31. Ако самитѣ страни не се задѣлжаватъ да приведѣтъ свидѣтели, то мировия сѣдия ги вика самъ.

32. Свидѣтели отъ нижнитѣ военни чинове, кога сѣ на дѣйствителна служба, се привикватъ чрезъ най-близкото имъ началство, а офицеритѣ се викатъ направо чрезъ призовки; нъ повикването предъ сѣдъ не ги удолява отъ служба, ако не сѣ получили увольнение отъ началството си.

33. По удостовѣреннето отъ военното началство за невъзможността на тоя воененъ, който се вика за свидѣтель, поради военни обстоятелства, да се яви лично предъ сѣдѣтъ, то такавъ се распитва отъ мѣстния мирови сѣдия въ мѣстото, гдѣто служи.

34. Свидѣтели отъ священо званіе или монаси, ако не се явятъ по първото призоваване, повикватъ се чрезъ най-близкото имъ началство.

35. Свидѣтель, който не се яви въ назначенния срокъ, безъ да представи удовлетворителни оправдания, наказва се, по опредѣление отъ мировия сѣдия, на глоба, не повече отъ двадесетъ и петъ франка, споредъ важността на дѣлото и състоянието на свидѣтеля. Ако се не яви вторично, пакъ му се налага и друга глоба.

36. Въ продължение на двѣ седмици, слѣдъ като му се обяви опредѣленето отъ мировия сѣдия за шрафѣтъ, свидѣтельтъ има право да си представи оправданията за неявене, които, ако се намѣржѣтъ удовлетворителни отъ мировия сѣдия, той може да му опрости глобата.

37. По причина на болѣстъ, ако нѣкой свидѣтель не може да се яви предъ сѣдѣтъ, то мировия сѣдия го испитва тамо гдѣто лѣжи, и странитѣ, ако сѣ пристигнали, присѣтствуватъ при това. По сѣщия начинъ се допитватъ свидѣтели и въ таквизи случаи, когато трѣба да се распитватъ повече свидѣтели, които живѣятъ на едно мѣсто.

38. Свидѣтели, които живѣятъ въ чужда мирова околия, далечъ отъ тоя градъ, гдѣто става разгледанѣето на дѣлото, могатъ да бждѣтъ распитвани отъ мировия сѣдия въ тая околия, гдѣто живѣятъ, при туй се дозволява да присѣтствуватъ и странитѣ, които би пожелали да изслушатъ распитванияето.

Баларевъ: Азъ виждамъ едно неудобство въ 34 статия. (Чете я.) Представете си, че единъ свѣщеникъ е отдалеченъ отъ града и неговий началникъ тѣй сѣщо отдалеченъ отъ него. Тогава ако се пише призовката на настоятелството и отъ него отиде на духовното лице, ще ставатъ много мъчности; за това мисля, и духовнитѣ лица да се подчинятъ на тия закони които сѣ за гражданскитѣ лица.

Т. Станчевъ: Разбира се, че свѣщенникътъ, ако не се яви споредъ призовката, трѣба да се повика чрезъ началника си. Желаете ли едно свѣщено лице да карами съ жандари? Той може да има единъ боленъ, или нѣкой умрѣлъ и не може да остави на страна своето звание; за това е сѣкакъ нужно, да се повика чрезъ своето началство.

Баларевъ: Азъ неказвамъ, че съ стражари трѣба да се кара, но показахъ само неудобствата, които се случаватъ, ако едно духовно лице се вика първъ пѣтъ и недохожда; тогава вторий пѣтъ трѣба да се вика чрезъ началството и за този пѣтъ азъ указахъ много мъчности, които се срѣщатъ да се вика.

П. Станчовъ: Поддържамъ изказанитѣ думи на Г-на Баларева. Свѣщенникътъ сж свѣщеници, когато свѣщеннодѣйствуватъ, както и търговцитѣ сж търговци, когато търгуватъ, както и ние сме депутати, когато сѣдимъ на столоветѣ въ Събранието. Духовенството трѣба да си пази честта и трѣба да показва законни причини, ако се неотзива на призовката; тъй щото азъ ненамирамъ нужда да се даватъ особни привелегии на тѣхъ.

Предсѣдателъ: Тукъ се повтаря онова, което се каза вѣче за офицеритѣ.

Т. Станчевъ: Жално ми е, че предговорившии твърдѣ малко цѣни нашитѣ свѣщеници, когато казва, че свѣщенникътъ е само въ черква свѣщенникъ; но азъ мисля, че свѣщенника трѣба сѣкѣждѣ да се почита, а не да ги нападатъ, че не били вѣнътъ отъ църква свѣщеници.

Тодоровъ: Има да говоримъ върху 26 и 27 членове, 26-ий членъ казва тъй (Чете го:) Тука е нѣщо погрѣшено, защото единъ човѣкъ по уголовни дѣла отъ най голѣма важность, трѣба да се яви въ сѣда лично, а 27 членъ нѣгдѣ противорѣчи на това. (Чете го:) Слѣдователно да ли се казва, че трѣба да присѣдствуватъ лично, и ако не, то ще се докара; а по горѣ е казано, че може да прати повѣренникъ. Той трѣба самъ лично да се яви.

Михайловски: Г-нъ Тодоровъ смѣсва двѣ работи: престѣпникъ е онзи, който е обвиненъ за тѣжки работи н. п. за убийство, за което не може да прати повѣренникъ и трѣба да се яви лично. 27 членъ говори тежки наказания, а 26 именно говори за престѣпления, за които може да се проводи повѣренникъ, безъ да се яви обвиняемий лично. А въ другитѣ случаи трѣба непременно да бѣде лично въ сѣда, или сѣдѣтъ ще го докара.

Грънчаровъ: Азъ мисля, че това е доста обяснено. За това обръщамъ внимание на статия 28, дѣто се напомнюва статия 55. Тая статия не се срѣща нито въ временнитѣ правила, нито въ настоящий законъ; за това желая, да се тури статия 21

отъ настоящий законъ.

Предсѣдателъ: Приема ли Народ. Събрание второто отдѣление отъ втората глава на този законопроектъ? (Приема се.) да свършимъ и третото отдѣление.

Секр. Т. Станчовъ (Чете): Отдѣление трето. Отсрочване на разглѣждане на дѣлото, и мѣрки за прекъсване на срѣдствата за уклонение отъ сѣдѣтъ.

39. Когато се явятъ и двѣтъ страни предъ мировия сѣдия и заявятъ, че по нѣкои причини като не могатъ да представятъ нужднитѣ си доказателства, мировия сѣдия отлага дѣлото, като му назначи новъ срокъ. Нѣ кога заяви само едната страна, мировия сѣдия отлага тогава дѣлото, когато намѣри заявлението удовлетворително.

40. Мировий сѣдия може и отъ само себе си да отложи разглѣдването и рѣшението на дѣлото, ако го намѣрва нужно, било за да направи оглѣдъ, било да изиска отъ странитѣ или отъ полицията какви и да е свѣдѣния, които сж необходими за рѣшение на дѣлото.

41. Когато се отсрочи разглѣждането на дѣлото, поради неявяването на едната страна въ назначения срокъ, противната страна може да иска, щото разносикътъ, който тя ще прави, за да идва други пѣтъ въ сѣдѣтъ, да се натоварятъ на страната, която, като не докаже, че е имала уважителни причини за отсъствие, е станѣла причина за излишнитѣ разноски.

42. Никой отъ обвиняванитѣ нѣма право, безъ разрѣшението на мировия сѣдия да се отстранява отъ това мѣсто или градъ, въ който се разглѣжда дѣлото.

43. За да се пресѣкѣтъ на обвиняемитѣ срѣдствата за уклонение отъ сѣдѣтъ, мировия сѣдия може да употреби слѣдующитѣ мѣрки:

1. Когато обвиняемия се подозрѣва въ престѣпкъ за който, споредъ законътъ, се налага парична глоба или задержание, или когато му се иска възнаграждение, — взема му се расписка, че ще се яви въ означения день, или му се взема поручителство;

2. Когато обвиняемия се подозрѣва въ престѣпно дѣйствиe, за което, споредъ закона, се налага затворъ въ тъмница, — взема се поручителство или залогъ, или се забира самъ обвиняемия.

44. Поручителството обзема задължението да плати поручителя глобата, ако обвиняемия избѣгне и не се яви на срокътъ.

45. Залогъ бива или въ пари, или въ друга движима цѣнност, и се дава или отъ самия обвиняемъ, или отъ всяко друго лице.

46. Количеството на поручителството или залога се опредѣлява отъ мировия сѣдия, споредъ строгостта на наказанието, което може да падне на обвиняемия и споредъ състоянието на поручителя или заложника. Това количество не може да бѣде по-малко отъ възнаграждението, което се търси отъ тогози, който е истеглилъ чрезъ простѣпка, когато искътъ му се подкрѣпи съ достовѣрни доказателства.

47. За приемането на поручителството или на залогътъ сѣдията полага постановление, което се подписва както отъ него, тъй и отъ поручителя или заложника и му се дава копие.

48. Отпущането на обвиняемия подъ поручителство или оставянето му на свобода съ залогъ не го уволнява отъ да изпълнява правилата предписани въ 76 статия.

49. Обвинения, ако побѣгне или се уклони отъ съда, взема се заложената сума отъ поржителя, слѣдъ като се удовлетвори отъ нея искътъ за възнаграждението отъ причиненитѣ повреди или загуби чрезъ простѣпка на обвинения, остатъка се обръща въ капиталъ за устрояване мѣста за запиране по приговоръ на мировия съдия.

50. Кога се взема подъ стража обвинения, за това се написва особено постановление съ точно означение:

1-во Кога е задържано лицето,

2-ро Кое лице е задържано, и

3-то Престъпното дѣйствие, въ което се обвинява.

Това постановление се подписва отъ мировия съдия и се проважда копие въ мѣстото на затвора.

Баларевъ: 49 статья гласи така: (Чете я.) Азъ немога да разбера това: поржителя слѣдъ като заложи капиталътъ и слѣдъ като се удовлетвори отъ тая сума искатъ за възнаграждението, защото другитѣ пари, които ще останѣтъ въ хазната, се обръщатъ въ капиталъ за устрояване мѣсто за запиране, а не се връщатъ на поржителя? Азъ мисля, че трѣба да се върнатъ на поржителя, който ги е далъ.

Михайловски: Тукъ не се держтъ отъ една овца двѣ кожи, но трѣба да се разбира така: най-напредъ има възнаграждение за пагуба за онзи, който претърпи; и когато стане процесъ, а ги нѣма на лице, то отъ суммата отъ това поржителство си зима — както казахъ — онзи, който претърпи тицета, а втората частъ е наказание за оногози, защото е избѣгналъ, и вмѣсто затворъ остава парична глоба. Ние имаме два вида затворъ: единъ за тежки постановления т. е. тъмниченъ затворъ, а другъ е запиране за малки работи. Не може да се затвори убиенца заедно съ единъ който е затворенъ за малко престѣпление. За малки наказания трѣба да се затвори, дѣто има мировий съдия, а когато се затвори за тежки наказания, тогава трѣба да се праща въ централенъ градъ, въ тъмница.

Славейковъ: За по-добро разяснение на думитѣ на Г-на Баларева, азъ ще приведа единъ примѣръ отъ г-на Т. Станчева. Той като е положилъ поржителство отъ 60 пола, и ако да е побѣгналъ, кой ще земе тѣзи пари?

Михайловски: Зима ги казначейството.

Славейковъ: Именно това искаше да каже г-нъ Баларевъ. Ако се плати пагуба, защо да зима паритѣ казначейството.

Баларевъ: Азъ ризбирамъ тѣй, че може да се свърши съ примирие. Слѣдователно за такова дѣло, когато той побѣгне то поржителя да плаща само колкото трѣба и азъ не виждамъ причина, ако се вложени много пари, защо да се даватъ на хазната.

Т. Станчовъ: Азъ предлагамъ да се притурятъ думи „останалото се връща на поржителя.“

Михайловски: Това неможе да бѣде.

Славейковъ: Както е това въ членътъ, то трѣба да земе остатъкътъ казначейството и нѣма да се върщатъ.

Баларевъ: Какъ ще бѣде тогава, ако нѣкой положи голѣма сума; по голѣма отъ колкото трѣба.

Михайловски: На сѣки се възлага споредъ състоянието.

Предсѣдателъ: Има ли нѣкой да забѣлѣжи нѣщо? (Нѣма.) Приема ли се третото отдѣление на втората глава? (Приема се.)

Засѣданието се закрива. Въ часътъ два пакъ ще се съберемъ.

(Конецъ въ 11 часа 30 минути.)

Предсѣдателъ: **П. Р. Славейковъ.**

Подпредсѣдатели { **Д-ръ И. Брадель.**
Н. Суннаровъ.

Секретари { **Ив. Даневъ**
Хр. Баларевъ
В. П. Золотовъ
К. Коевъ.
Р. Каролевъ
А. Храновъ
Т. Станчовъ
Х. Грънчаровъ

Управителъ на стенографическото бюро **А. Безеншекъ.**